

Ordføreren: Med Hensyn til det reiste Spørgsmaal om Missionerne i Udlandet skal jeg sige nogle Ord til det, der er udtalt af den høitærede Udenrigsminister. Udvalgets Fleertal har ikke kunnet slutte sig til Forslaget om, at der ikke i det forestaaende Finantsaar skulde kunne gives Nogen fast Ansættelse ved Missionerne i Udlandet, fordi man, som ogsaa det ærede Medlem, der har taget Ordet for Mindretallet, indrømmede, maa være af den ganske bestemte Ansættelse, at der i intet Tilfælde i den nærmeste Tid vil kunne være Spørgsmaal om en Formindsføelse af vore Repræsentationer. Mindretallet har selv fremhævet, at vi først, naar vore Forhold vare bragte til en definitiv Afslutning, kunde trække os tilbage fra de internationale Forbindelser i den Form, som det havde tænkt sig det, men dette Standpunkt er endnu ikke naaet, og det stiller sig overordentlig tvivlsomt, naar det vil stee; der er derfor ikke nogen som helst Udsigt til, at en Udgiftsbesparelse paa denne Maade vil kunne naaes. Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt der er en rimelig Udsigt til, at der vil komme en Tid, da de diplomatiste Repræsentationer vilde kunne formindskes, ere Ansættelserne ganske vist forskjellige, men vi have ikke meent, at dette Punkt vilde kunne klares under en Forhandling, der saaledes leilighedsvis bliver ført. Vi troe, det er et Spørgsmaal, som griber ind i en stor Mængde Forhold, og som tilmed er af overordentlig Betydning for Landet; thi, mine Herrer! det maa vel vides, at den Nytte, Landet har af en særlig Repræsentation i Udlandet, navnlig af Repræsentanter, som ikke ere Handelsagenter alene, men virkelige diplomatiste Repræsentanter, der altsaa kunne knytte saadanne Forbindelser og have den Afgang, som kun diplomatiste Repræsentanter kunne have, bliver af Mænd, som ere nøie bekendte med disse Forhold, sat meget høiere, end det ærede Medlem vil sætte den. Jeg maa tilstaae, at det er min Erfaring, at jo nøiere de Folk, med hvem jeg har talt, have kjendt Forholdene, desto mere have de været af den Ansættelse, at det var til stor Nytte for Landet, at saadanne Agenter vare tilstede. Jeg vil hermed ikke sige, at disse Mænd have Ret, men jeg troer, at man dog maa ssee deraf kan

udbrage den Slutning, at det i alt Fald er et Spørgsmaal, der ikke saaledes kan afgjøres leilighedsvis under Finanslovens Behandling og efter en kortvarig Forhandling i Finantsudvalget, men at det vel fortjener at behandles for sig selv, med en vis Alvor og Grundighed. Derfor have vi troet, at det ikke var rigtigt allerede nu her at give en bestemt Henvisning paa, at man om kortere eller længere Tid vilde gjøre et saadant Skridt; men dertil kommer, at den Tilspøelse, som er foreslaaet, vil, efter hvad den ærede Udenrigsminister har oplyst for Finantsudvalget ved en Conference, det hadde med ham om denne Sag, være af en meget uheldig Virkning ogsaa for den nærmeste Tid, idet den ærede Minister nemlig gjorde gjældende, at han ansaae det for at være overordentlig tvivlsomt, om han, naar en saadan Tilspøelse var steet, vilde kunne faae de Mænd, som vare dygtige i saa Henseende, til at paatage sig Stillingerne som Missionschefer i Udlandet. Sagen er nemlig den, at uagtet der tilshueladende er forbundet temmelig høie Emolumenter med at være Missionschef i Udlandet, er det i Virkeligheden Posten, som ingenlunde indbringe de Mænd, der bestøbe dem, noget Overstud; tværtimod de fleste af disse Mænd maae styde til af deres Egget. Dette gjør det allerede vanskeligt under regelmæssige Forhold at faae disse Poster besatte med dertil egnede Personer, men dertil kommer, at en Mænd, naar han sendes hen til et saadant Sted, kun faaer en høist utilstrækkelig Hjælp til sin Reise, sine Flytningsudgifter og sine Etableringsudgifter. Naar man kommer til Steder som London, Sect. Petersborg eller Washington, hvorom der netop er Tale, er det meget dyrt at sætte Bo der, at indrette sig paa at leve der, og forsaavidt altsaa en Mænd ikke har stor Sandsynlighed for, i en dog ikke altsor kort Arrække at kunne vente at blive siddende der, vil han neppe gaee dertil, thi han vil faae disse Udgifter, baade naar han reiser derhen, og naar han bryder op, fordi han kaldes tilbage, uden at der gives ham noget tilstrækkeligt Bedelag. Det vilde altsaa blive en meget betydelig Udgift for ham at modtage en saadan Post, fra hvilken han kunde vente om eet eller nogle faa Aar at blive kaldt tilbage,